

Prelazak na rad u Centru za primjenu nauke u poljoprivredi SRH 1962. g. bio je samo logičan nastavak stručnog rada i djelovanja Ive Čandrla.

Bolest koja ga je skršila pred nešto više od 4 godine, zadesila ga je upravo na pokusnoj parceli da bi pred 2 godine otišao u zasluženu penziju.

Na zagrebačkom groblju Mirogoj u prisustvu obitelji, većeg broja građana — poljoprivrednih stručnjaka — prijatelja i znanaca iz Zagreba i Zagorja, te delegacije Bjelovara od druga, kolege i prijatelja oprostili su se:

inž. Marijan Petek u ime Poljoprivrednog centra Hrvatske i inž. Stjepan Brlek u ime Saveza poljoprivrednih inženjera i tehničara Hrvatske i društveno-političkih i stručnih organizacija Bjelovara iz vremena djelovanja i rada Ive Čandrla u Bjelovaru.

**IN MEMORIAM
ĐORĐE IVANČEVIĆ**

Iznenadna i tužna vijest o smrti druga Đorđe Ivančevića bolno je odjeknula u srcima njegovih mnogobrojnih prijatelja i suradnika, posebno među poljoprivrednicima i agronomima s kojima je u toku svog života i rada bio najtješnje povezan. Njegovo je ime neizbrisivo sraslo s poljoprivredom i zadrugarstvom, sa socijalističkim preobražajem sela, čemu je posvetio sav svoj stvaralački entuzijazam i neiscrpnu snagu.

Svršetkom prvog svjetskog rata koloniziranje sa svojim najbližim iz rodne Bosne u Slavoniju, gdje je u malom selu Dijelka, pokraj Virovitice, našao svoj novi zavičaj, i gdje je osjetio i preživljavao sve teškoće i probleme koji su pratili selo i poljoprivredu za vrijeme stare Jugoslavije. Ponovo ga očekuje internacija u Srbiju, odakle se nakon drugog svjetskog rata vraća natrag u sad veću svoju Dijelku. Tu se je, sada u novim okolnostima, odmah uključio u zadrugni pokret i od tada je neprekidno vezan uz poljoprivredu i zadrugarstvo — u Poljoprivrednoj zadruzi Bazije, u Fondu za mehanizaciju u Virovitici, u Povjereništvu za poljoprivredu kotara, u

Kotarskom savezu poljoprivrednih zadruga, Zadružnom sjemenarskom savezu, u Komorama Virovitice i Bjelovara. Zadnjih godina srastao je s imenom »Kooperative«, Poslovnog udruženja čiji je bio osnivač, a zadnjih deset godina na čelu te organizacije.

Za čitavo vrijeme svog života i rada, njemu svojstvenom upornošću zalagao se za izjednačavanje položaja poljoprivrednika s radnikom u društvenom sektoru poljoprivredne proizvodnje. Uporno je tvrdio, jer je to bilo njegovo duboko uvjerenje, da borba za takve principe proizlazi iz suštine naše socijalističke revolucije. Svojstveno pravom komunisti, za njega je mirnodobska izgradnja bila nastavak revolucije, a za svoj životni put izabrao je borbu za progres u poljoprivredi i na selu, u oblasti gdje se ciljevi te revolucije najteže i najsporije ostvaruju. Svoj entuzijazam prenosio je i na svoje suradnike kao i na sve one s kojima se sretao. Đorđe je svoj posao obavljao čudesnom energijom mladića, neumoran i dosljedan.

Nestao je iz naše sredine neposredno s radnog mjesta, iznenada, tiho, neumoljivo, ali je iza njega ostalo njegovo golemo djelo, utkano u sve pore naše poljoprivrede. U Bjelovarsko-bilogorskoj regiji nema jednog sela gdje nije ostavio traga entuzijazam i upornost druga Đorđa. Nije pretjerano reći da ga je poznavao, ili barem za njega znao svaki seljak, svaki agronom i šire od te regije.

Bio je jedan od inicijatora i organizatora natjecanja za visoke prinose, borio se za afirmaciju agronomske struke, vodio napredne poljoprivrednike i agronome na stručne ekskurzije. Njegov je odnos s njima, a i sa svima onima s kojima se sretao i surađivao, bio uvijek drugarski, ljudski, topao, korektan u svim vidovima ophođenja — i s mlađima i sa starijima.

Zbog svega toga Đorđe će svima nama, svima koji su imali prilike i sreću, a takvih nas je jako mnogo, da ga poznavaju i s njim surađuju, ostati u trajnom sjećanju, a njegovo djelo ostaje svjetao primjer mladim generacijama kako živi i radi pravi komunista, poljoprivredni stručnjak i za-drugar.

Sačuvat ćemo trajnu uspomenu na druga Đorđa Ivančevića i sjećati se svega onoga što smo zajedno stvarali i gradili.